

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R., a.s.** so sídlom V., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. D., s.r.o., so sídlom v K., IČO: X., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. D., proti povinnej **B.**, bývajúcej V., **o vymoženie 21,63 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3 Er 134/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. februára 2012 sp. zn. 10 CoE 71/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove z 8. februára 2012 sp. zn. 10 CoE 71/2011 a uznesenie Okresného súdu Kežmarok z 26. októbra 2011 č. k. 3 Er 134/2011-22 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súdu Kežmarok na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 21,63 € s príslušenstvom (špecifikovaným v návrhu), pričom právo na vymáhanú sumu preukazovala rozhodcovským rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice s.r.o. z 8. marca 2010 sp. zn. 3C/1208/2009. Súdny exekútor následne v zmysle § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) požiadal Okresný súd Kežmarok o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Kežmarok uznesením z 26. októbra 2011 č. k. 3 Er 134/2011-22 exekučné konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca oprávnenej uzavrel s povinnou poistnú zmluvu z 29. septembra 2008, ktorej súčasťou boli všeobecné poistné podmienky. Mal za to, že ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Povinná nemohla všeobecné podmienky ovplyvniť, nakoľko boli vopred pripravené pre veľký počet

spotrebiteľov. V XV. časti zmluvných dojednaní všeobecných podmienok je upravená rozhodcovská doložka tak, že všetky vzájomné spory medzi účastníkmi zmluvy sa rozhodnú v konaní pred rozhodcovským súdom. Táto doložka preto v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka bráni tomu, aby na jej základe vydaný rozhodcovský rozsudok mohol byť exekučným titulom. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal, mohol zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa jej podrobiť a tým mu bola znemožnená voľba rozhodnutia sporu štátnym súdom. Rozhodcovský súd preto svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy (§ 39, § 53 ods. 5, § 45 ods. 1 písm. c/, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z.). Nakoľko sa neprijateľná doložka prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky sa prieči dobrým mravom, súd konanie podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Prešove (na odvolanie oprávnenej) uznesením z 8. februára 2012 sp. zn. 10 CoE 71/2011 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.); účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Podľa jeho názoru, súd prvého stupňa správne posúdil rozpor exekučného titulu so zákonom v súlade s § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Namietané prekročenie právomoci exekučného súdu nebolo opodstatnené, oprávnenosť exekučného súdu preskúmavať exekučný titul vyplýva z vyššie uvedeného ustanovenia s poukazom na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 202/2010, IV. ÚS 269/2010, IV. ÚS 55/11, 3 Cdo 146/2011). V súvislosti s odvolacími námietkami oprávnenej odvolací súd doplnil dôvody konštatovaním, že je nepochybné, že právny predchodca oprávnenej s povinnou uzavrel spotrebiteľskú zmluvu, pričom ide o štandardnú formulárovú zmluvu. Podmienku uvedenú v jej všeobecných poistných podmienkach, že spory s dodávateľom môže spotrebiteľ riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní, nemožno považovať za individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku, preto je neplatná (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a vnútroštátne sudy sú povinné prihliadať na neplatnosť, aj keď si ju spotrebiteľ neuplatnil (podľa rozsiahlej judikatúry Súdneho dvora EU vo veciach C- 106/89, C- 334/92, C- 91/92, C- 240/98. K námietke, že súd mal vo veci vykonávať dokazovanie a nariadiť pojednávanie odvolací súd uviedol, že oprávnenej nebola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom, pretože nejde o prípad obligatórneho nariadenia pojednávania a súd môže rozhodnúť aj na základe listinných dôkazov, pričom nebola žiadna pochybnosť o správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená, ktorá navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. a § 237 písm. a/, f/ O.s.p. Podľa názoru oprávnenej Exekučný poriadok, ani iný právny predpis vnútroštátneho práva, či práva EÚ, neumožňuje exekučnému súdu skúmať prijateľnosť či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Takáto právomoc exekučných súdov nevyplýva ani zo smernice 93/13/EHS ani z judikatúry Európskeho súdneho dvora. Uviedla, že ustanovenie § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. umožňuje exekučnému súdu vecne preskúmať správnosť výroku rozhodnutia iba pre rozpor plnenia priznaného výkonom rozhodcovského rozsudku so zákonom, dobrými mravmi alebo z hľadiska, či plnenie nie je objektívne nemožné. V takýchto prípadoch prichádza do úvahy zastavenie exekučného konania. Mala za to, že skúmanie (ne)platnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky v exekučnom konaní, nemá žiadnu oporu v relevantných právnych predpisoch. Okrem toho namietala, že súdy jej odňali možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa názoru oprávnenej tým, že súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie, pričom odvolací súd toto uznesenie potvrdil, bez toho, aby pre vydanie takýchto uznesení boli splnené podmienky, došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo takýmito rozhodnutiami sa jej v exekučnom konaní odoprelo právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Ide tak o vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti oprávnenej konať pred súdom. Taktiež namietala, že i keď sa v exekučnom konaní vo všeobecnosti nevykonáva dokazovanie, súdy predsa len vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi, avšak bez toho, aby nariadili pojednávanie. Nenariadením pojednávania jej tak odňali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a tiež k tomu, prečo rozhodcovskú doložku obsiahnutú v osobitných zmluvných dojednaniach k poisťnej zmluve považuje jednoznačne za individuálne dojednanú a teda platnú zmluvnú podmienku. Za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. označila arbitrárnosť rozhodnutia (nepreskúmateľnosť). Podľa názoru oprávnenej súdy dospeli k nesprávnemu záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky a nesprávne právne posúdili ustanovenia Exekučného poriadku a dospeli k nesprávnemu právnomu záveru, podľa ktorého sú oprávnené nevydať poverenie na vykonanie exekúcie resp. zastaviť exekúciu z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky.

Povinná sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním oprávnenej je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., proti ktorým zákon pripúšťa dovolanie. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na uvedené by dovolanie oprávnenej mohlo byť procesne prípustné (i dôvodné), len ak by konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo postihnuté

niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (napr. R 117/1999, R 34/1995). Treba ale uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale ani samotné nesprávne právne posúdenie veci opierajúce sa o dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne aj došlo.

K systému dovolacích dôvodov treba dodať, že existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu, len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (v prípadoch uvedených v § 239 ods. 3 O.s.p.) a súčasne ak je dovolanie procesne prípustné (v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.).

V prejednávacom prípade procesná prípustnosť dovolania nie je založená v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., preto dovolaciemu súdu nie je daná právna možnosť podrobiť napadnuté rozhodnutie dovolaciemu prieskumu z hľadiska dôvodov uvedených v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tak, ako to navrhuje dovolateľka.

Vady konania v zmysle § 237 písm. b/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a existencia týchto vád v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka v dovolaní namieta, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O.s.p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (viď bližšie § 7 ods. 2 O.s.p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O.s.p. nevyvodzuje z toho, že súdy vôbec nemali konať a rozhodovať, ich právomoc konať v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im iba, že podľa jej názoru v rozpore so zákonom i smernicou 93/13/EHS preskúmavali právoplatné exekučné tituly a že bez zákonom zvereného oprávnenia v exekučnom konaní skúmali prijateľnosť, či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Dovolateľka tu teda namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska (viď § 41 ods. 2 O.s.p.) nejde zo strany oprávnenej o námietku existencie vady v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p., ale o námietku inú (netýkajúcu sa právomoci súdov), ktorú

dovolaateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnej právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Oprávnená takto formulovanou námietkou nedostatku právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.) dostatočne nezohľadňuje povahu preskúmvanej veci a tiež to, že ňou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona (viď napr. ustanovenia §§ 29, 38 ods. 3, 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na uvedené nie je opodstatnená námietka dovolaateľky o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p. Súdny rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Odvolačí súd však zistil, že v konaní došlo k procesnej vade konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. a to tým, že súdy nesprávne rozhodli o zastavení exekúcie a pritom nerozhodli o žiadosti oprávnenej o udelenie poverenia súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi konania odníme možnosť konať pred ním a uplatňovať (realizovať) jeho procesné oprávnenia priznané mu právnymi predpismi za účelom zabezpečenia účinnej ochrany práv a oprávnených záujmov.

V danom prípade oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie a súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Zákonu zodpovedajúcim postupom exekučného súdu v danej procesnej situácii v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku bolo 1/ preskúmanie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, 2/ preskúmanie návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu a 3/ rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora vychádzajúc z výsledkov uskutočneného preskúmania. Uvedené ustanovenie predpokladá, že ak exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie alebo zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V danej veci ale exekučný súd takto nepostupoval a bez rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučné konanie podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. zastavil; odvolací súd jeho postup považoval za správny a odvolaním napadnuté uznesenie o zastavení exekučného konania potvrdil. Uvedeným postupom súdov však bola podľa názoru dovolacieho súdu oprávnenej odňatá možnosť realizovať tie procesné oprávnenia, ktoré zodpovedajú štádiu exekučného konania, do ktorého sa toto konanie dostalo na základe procesných úkonov oprávnenej a súdneho exekútora. Zachovanie procesných práv priznaných účastníkom nemožno pominúť odvolaním sa na zásadu hospodárnosti konania; jej interpretácia sa nesmie dostať do rozporu so zákonom ustanoveným procesným postupom súdu, ktorý sa musí dodržať. Na podporu prezentovaného názoru dovolací súd poukazuje, že Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu dňa 29. mája 2013 prijalo rozhodnutie na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky v znení jeho právnej vety: “Zastavenie exekučného konania podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. neprichádza do úvahy pred rozhodnutím exekučného súdu o poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).“ (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 57/2012).

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a/ z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b/ ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ alebo c/ ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.

Citované ustanovenie § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. (týkajúce sa prípadov zastavenia výkonu rozhodnutia alebo exekučného konania iba na návrh) v konaní o výkon rozhodnutia dopadá na procesnú situáciu, ktorej predchádzalo nariadenie výkonu rozhodcovského rozsudku (v ktorej už bol výkon rozhodnutia nariadený uznesením súdu, pozri znenie „proti ktorému bol nariadený výkon“). Z toho, že citované ustanovenie inak

nerobí rozdiely medzi konaním o výkon rozhodnutia a exekúciou vykonávanou podľa Exekučného poriadku, možno dospieť k záveru, že aj s dopadom na exekučné konanie sa toto ustanovenie vzťahuje na procesnú situáciu, v ktorej exekučné konanie po podaní návrhu na vykonanie exekúcie pokročilo ďalej do štádia, v ktorom už bolo rozhodnuté o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Zo znenia ustanovenia § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. možno vyvodiť, že sa týka rovnakej procesnej situácie, odlišnosťou je, že so zreteľom na podstatu dôvodov uvedených v tomto ustanovení súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastavuje výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva záver, že zastavenie exekučného konania podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. neprichádza do úvahy pred rozhodnutím exekučného súdu o poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku).

Zo spisu vyplýva, že v danom prípade súdy nižších stupňov neprípustne „preskočili“ postup podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a že exekučné konanie zastavili podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. v procesnej situácii, v ktorej neboli dané procesné predpoklady pre takýto postup. Pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľným exekučným titulom (správnosť tohto záveru nebola v dovolacom konaní posudzovaná), mal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) a nie konanie zastaviť podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. (obdobne sp. zn. 7 Cdo 57/2012, 7 Cdo 108/2012, 7 Cdo 74/2012).

Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa bola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., preto zrušil uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rovnakou vadou konania postihnuté ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa (§ 243b ods. 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júna 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová